

Hồi 49

Dùng Diệu Kế Bắt Linh Quy

ằng Lôi này giờ nghe những lời chọc tức của Sử Thiên Cảnh nhưng vẻ mặt vẫn bình thản nói:

- Nếu nơi này mà không phải cửa hang ra vào của Linh Quy thì chúng ta mất công tìm kiếm quá sức.

Đỗ Duy Sinh nói:

- Thế nào chỗ này cũng là hang của nó, không lẽ con đường này là mấy chục dặm, đá mọc chồng chất mà nó không ở thì ở nơi nào?

Sử Thiên Cảnh tỏ vẻ hiểu biết hơn, nói:

- Chính con đường hang này trong mười năm qua lão phu đã tốn bao nhiêu công phu mới tìm ra, đâu phải dễ, và lão phu còn biết nơi ẩn của Vạn Niên Hỏa Quy. Con linh vật này trong một năm chỉ bò vào trong này tám lần. Các vị cứ theo việc của lão phu mà làm, đừng hỏi gì nữa cả.

Đỗ Duy Sinh thấy lời nói tự đắc của Sử Thiên Cảnh không ai ra gì nên tức giận nhủ thầm:

“Nếu không mắc việc tìm Vạn Niên Hỏa Quy thì ta sẽ cho hắn một trận biết tay.”

Nghĩ thế, ông ta hạ giọng nói:

- Lão phu biết Sử huynh có tài mà. Thôi, phái Hoa Sơn chúng ta hãy nghe lời của Sử huynh mà làm cho xong.

Dứt lời, ông ta quay lại nắm tay Nhất Giang, hướng về phía Nam mà đi. Chạy vừa một đoạn đường, bỗng nghe Sử Thiên Cảnh gọi ngược lại.

- Đỗ huynh, Đỗ huynh hãy dừng bước, lão phu nói chưa hết.

Đỗ Duy Sinh và Nhất Giang đã nghe Sử Thiên Cảnh nói oang oang:

- Khi Vạn Niên Hỏa Quy xuất hiện, hai vị không được ra tay, chỉ đứng nơi góc núi để chặn đường cường địch xông vào. Khi nào bắt được Vạn Niên Hỏa Quy, lão phu sẽ gọi các người đến... Còn Đẳng huynh thì cho người trong phái trấn giữ nơi góc quanh này. Nếu có người nào muốn vào thì nhất định cản lại.

Đỗ Duy Sinh nói:

- A. Được. Đêm nay ta tha cho người để tìm Vạn Niên Hỏa Quy. Sau khi bắt được Vạn Niên Hỏa Quy rồi thì ta sẽ dạy cho người một phen mới được.

Đằng Lôi cũng nghiêm sắc mặt nói:

- Được. Lão người cũng cho người thống lĩnh trọn phái đó.

Sử Thiên Cảnh lại nói:

- Có điều này quý vị nên thận trọng. Khi Vạn Niên Hỏa Quy xuất hiện thì quý vị không nên la hét là cho hoả quy sợ quá chạy mất.

Tô Bằng Hải đứng này giờ chỉ đưa mắt nhìn vào một tảng đá. Đôi mắt nhìn không chớp, chỉ đứng yên cho Sử Thiên Cảnh sai khiến mấy người kia.

Ông ta lẩm nhẩm nói:

- Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi là tôn sư của một phái, võ công cũng đều là tay siêu việt trên giang hồ. Thế mà chúng lại phải nghe theo lời của Sử Thiên Cảnh. Oi. Cái túi tham của chúng quả là không nhỏ. Bọn họ chỉ vì con Vạn Niên Hỏa Quy mà phải cúp tai, cúi mặt, mất cả khí phách anh hùng.

Sử Thiên Cảnh đưa mắt nhìn quanh cửa hang một lúc, đoạn quay lại nhìn Tô Bằng Hải nói:

- Thôi, chúng ta đi tìm nơi ẩn núp, chờ Vạn Niên Hỏa Quy bò ra khỏi hang.

Nói xong, ông ta băng mình chạy trước.

Tô Bằng Hải, Xuyên Trung Tứ Xứ, Bạch Vân Phi, Phàn Tú Vỹ, Tiêu Công Nghĩa và Cư Nguyên Phát đều chạy theo sau.

Chạy được một dặm, đến một cây cổ thụ to, Sử Thiên Cảnh ngừng bước nói:

- Bây giờ quý vị mỗi người hãy tìm một nơi kín đáo mà núp, đừng để cho con hoả quy nhìn thấy.

Tô Bằng Hải nói:

- Ta sẽ núp vào tảng đá sau cây cổ thụ.

Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng núp vào một đám hoa rừng dưới cây cổ thụ.

Bây giờ sao lóng lánh như những hạt kim cương. Gió mỗi lúc một mạnh. Những khóm thông réo rắc nghe rất êm tai. Cảnh rừng đượm một màu hoang vu cô tịch.

Sử Thiên Cảnh chỏ miệng vào Chu Công Lượng dặn nhỏ:

- Con hoả quy này rất độc. Chốc nữa có bắt nó thì phải cẩn thận, nếu bị nó cắn trúng thì không có cách nào chữa được.

Chu Công Lượng chưa kịp trả lời thì từ trong hang núi có tiếng sói vọng ra.

Sử Thiên Cảnh, Chu Công Lượng và Tô Bằng Hải là tay lão luyện trên giang hồ nên nghe tiếng kêu ấy đều sợ đến tái mặt.

Bỗng một cơn gió ào ào thổi đến làm rung chuyển cả một khu rừng. Tức thì mấy ngàn con sói từ trong hang đã lù lù nhảy đến.

Sử Thiên Cảnh, Chu Công Lượng núp trong hai lùm cây vội phi thân bay ra, vận hết khí lực vào hai cánh tay, lăm lăm trường kiếm, chờ sự phản công của bầy sói.

Tô Bằng Hải, Bạch Vân Phi, Tiêu Công Nghĩa, Cư Nguyên Phát, Phàn Tú Vỹ và bọn Xuyên Trung Tứ Xứ cũng nhảy ra, vận nội lực vào hay tay, chăm chú nhìn bầy sói.

Sói rừng là giống rất hung dữ. Một con có thể cắn được một người như không. Khi nó đã kết thành đoàn thì đánh với nó không phải là chuyện dễ dàng. Vả lại mũi nó rất thính, đánh hơi rất giỏi. Kẻ nào đã gặp phải thì khó mà tránh né được. Lần này chúng lại kéo đến cả bầy thì làm sao các cao thủ trên giang hồ không kinh hãi.

Nhưng may thay, đàn sói không cố tìm mồi, chỉ nhớn nhơ một chút rồi kéo nhau đi hết. Thật là một chuyện kỳ dị trên đời.

Tô Bằng Hải thấy đã thoát nạn trước nanh vuốt của đàn sói nên vuốt râu cười ha hả:

- Đàn sói này đông đến hàng ngàn con, nếu chúng tấn công thì chúng ta dù có tài năng đến đâu cũng phải bỏ mạng.

Thình lình lão nghe tiếng nói nho nhỏ của Sử Thiên Cảnh:

- Tô Bang Chủ, chúng ta ẩn núp cho mau, kéo con Vạn Niên Hỏa Quy nghe tiếng động thì không ra đâu.

Dứt lời, hấn co chân nhảy vào lùm cây trước nhất. Tô Bằng Hải cũng lật đật ra dấu cho mọi người theo hấn chạy vào đám cỏ sau núi.

Bỗng đôi mắt Bạch Vân Phi sáng quất vì nàng nhìn thấy phía đông tảng đá có một chấm đỏ từ từ tiến về phía mọi người. Chỉ chốc lát, chấm đỏ đó đã đến cách mọi người chừng hai trượng.

Tức thì trong chỗ ẩn của Sử Thiên Cảnh có một bóng người phóng ra, tiến vào miệng hang.

Phàn Tú Vỹ hỏi Bạch Vân Phi:

- Người nào đột nhập vào đây vậy?

Bạch Vân Phi nói nhỏ:

- Khẽ chứ. Con Vạn Niên Hỏa Quy đã ra rồi. Sử Thiên Cảnh tiến đến miệng hang không cho nó vào đó nữa.

Nói chưa dứt lời, nàng đã thấy nơi miệng hang bật cháy lên hai chòm lửa sáng rực và lan rộng dần ra. Những lá khô bị cháy nổ lách tách.

Thì ra đó là kế của Sử Thiên Cảnh. Khi trông thấy Vạn Niên Hỏa Quy ra khỏi hang thì lão đã lật đật đốt lửa lên chặn miệng hang lại. Đồng thời cũng lấy ánh sáng đấu với Vạn Niên Hỏa Quy.

Chỉ chốc lát, Sử Thiên Cảnh đã đốt lửa bốn phía vây lấy con hoả quy vào giữa.

Bấy giờ, con hoả quy không còn lối về nữa.

Sử Thiên Cảnh phóng tới cách Vạn Niên Hỏa Quy chừng hai trượng. Chu Công Lượng, Tô Bằng Hải, Bạch Vân Phi, Tiêu Công Nghĩa, Phàn Tú Vỹ và Xuyên Trung Tứ Xú cũng nhanh nhẹn không kém. Ai cũng đều lăm le vũ khí bủa vây con Vạn Niên Hỏa Quy.

Sử Thiên Cảnh cúi xuống lượm một hòn đá to bằng nắm tay rồi vận hết sức, nhắm ngay đầu Vạn Niên Hỏa Quy liệng tới. Viên đá nát ra từng mảnh vụn, bắn tung tóe mà linh quy không có gì tổn hại. Cổ nó thụt vô, lòi ra đôi mắt sáng ngời nhìn vào Sử Thiên Cảnh như muốn ăn tươi nuốt sống.

Sử Thiên Cảnh thất kinh, liền đưa kiếm thủ thế và nhảy lùi lại phía sau một bước.

Con Vạn Niên Hỏa Quy bé nhỏ như vậy mà Sử Thiên Cảnh lại sợ thì thật là...

Nghĩ như thế nên Tô Bằng Hải liền ngấm vận công lực, đưa cây Long Đầu Trượng đánh xuống. Nhanh như chớp, linh quy thụt đầu vô rồi nhắm ngay Sử Thiên Cảnh phóng tới.

Sử Thiên Cảnh lách mình tránh sang một bên, đưa kiếm cản ngay đầu linh quy, thuận đà chặt xéo qua một chiêu Xảo Đả Kim Chung. Chiêu này chỉ trúng vào vỏ linh quy.

Bấy giờ, mấy đồng lửa cháy sáng ngàn ngút, tỏa rực cả một góc trời, làm nổi bật thân hình của con hoả quy.

Một lần nữa, Sử Thiên Cảnh thừa lúc cổ linh quy thò ra, dùng Xảo Đả Kim Chung đánh lại một chiêu. Chỉ nghe một tiếng “rộp”, tức thì thanh kiếm đã bị Vạn Niên Hỏa Quy ngoạm lấy gần nửa. Sử Thiên Cảnh kinh hãi buông luôn thanh kiếm, nhảy lùi ra sau hơn một trượng.

Bạch Vân Phi thất kinh la lên một tiếng rồi nhảy đến để lấy lại thanh kiếm cho Sử Thiên Cảnh. Nhưng đã muộn. Linh quy rướn cổ dài hơn hai thước, miệng há to ngoạm lấy thanh kiếm của Sử Thiên Cảnh.

Thanh kiếm này làm bằng kim loại rất cứng, thế mà con Vạn Niên Hỏa Quy nhai ngon lành như là nhai một miếng thịt, làm cho mọi người chung quanh ai nấy đều ngạc nhiên đến sửng sốt.

Tô Bằng Hải bước đến bên Sử Thiên Cảnh hỏi:

- Con vật này đã sống trên vạn năm, thân hình cứng như thế thì chúng ta làm sao bắt được?

Sử Thiên Cảnh lắc đầu nói:

- Chẳng những vậy mà nó còn có một chất độc cực mạnh. Nếu chúng ta chọc tức nó thì nó sẽ phun chất độc ra. Chúng ta ắt khó toàn mạng.

Tô Bằng Hải nổi giận nói:

- Thế người không có cách nào chinh phục nó sao?

Sử Thiên Cảnh thản nhiên đáp:

- Lão phu cư ngụ tại đây đã mười lăm năm nay, chẳng qua chỉ thấy nó ra ngoài và phun chất độc giết người mà thôi, làm gì mà chinh phục được nó.

Ngừng một lúc, Sử Thiên Cảnh lại nói:

- Nếu như lão phu có cách bắt được con Vạn Niên Hoả Quy đi nữa thì cũng chắc gì giữ được nó, mà lại còn bị Võ Đang và Tuyết Sơn đánh một trận, không còn đường tẩu thoát.

Tô Bằng Hải nổi giận nói:

- Người khinh ta bất tài hay sao mà dám nói những lời như vậy?

Sử Thiên Cảnh tự nhiên nói:

- Theo lão phu biết thì Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôĩ sở dĩ hợp tác để vây bắt Vạn Niên Hỏa Quy là có ý lợi dụng vào sức của chúng ta. Đợi chúng ta bắt được hoả quy rồi thì chúng sẽ nhảy vào cướp giật. Không biết Tô Bang Chủ nghĩ sao?

Tô Bằng Hải nghe Sử Thiên Cảnh giải thích một lúc thì ngửa mặt cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý nói:

- Sử phân cuộc thật thông minh, lại biết phòng xa, nhưng theo ta nghĩ thì Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôĩ là hai nhân vật danh tiếng trên giang hồ, chẳng lẽ không kể gì đến lời hứa mà làm điều hèn hạ đó ư?

Sử Thiên Cảnh đáp:

- Tô Bang Chủ nói rất đúng nhưng đó là lúc nào kia. Chứ lúc này, báu vật đang đứng trước mắt thì họ đâu còn biết phải trái nữa. Tốt hơn là chúng ta ra tay trước rồi sẽ bắt hoá quy sau.

Tô Bằng Hải lắc đầu nói:

- Không nên làm như vậy mà gây thù hận giữa ba phái. Tuy Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi xảo trá thật nhưng chúng ta chỉ cần lưu tâm đến một chút, đừng để lầm mưu chúng là được.

Sử Thiên Cảnh tức giận nói:

- Bang Chủ nói thế tức là chúng ta sợ chúng sao?

Tô Bằng Hải ôn hoà nói:

- Thiên Long Bang chúng ta sợ đức hại họ nhưng ta không muốn để lại hận thù ngày sau.

Sử Thiên Cảnh nói ra bao nhiêu điều bị Tô Bằng Hải dùng lời nhân nghĩa bài bác hết.

Sử Thiên Cảnh thầm nghĩ:

“Người này quả thật là trượng phu. Hèn chi Thiên Long Bang thu phục được nhiều kẻ vang danh trên giang hồ.”

Nghĩ như thế nên Sử Thiên Cảnh nhìn Tô Bằng Hải, tỏ vẻ kính phục nói:

- Tô Bang Chủ quả thật võ công đã thâm hậu mà còn nhân từ. Thật đáng cho mọi người kính trọng.

Tô Bằng Hải thấy Sử Thiên Cảnh tỏ ý thán phục mình thì lấy làm thích chí, cười ha hả nói:

- Ở đời nên lấy đức làm đầu. Thêm bạn bớt thù là câu châm ngôn của người nghĩa hiệp.

Sử Thiên Cảnh trước đây muốn gia nhập Thiên Long Bang để lợi dụng Tô Bằng Hải diệt trừ cao thủ các phái, bảo vệ lấy Vạn Niên Hỏa Quy quý báu ấy. Bây giờ nghe Tô Bằng Hải nói như thế thì hấn thầm nghĩ:

“Ta phải làm thế nào để cho Thiên Long Bang, Hoa Sơn và Tuyết Sơn đấu với nhau. Còn Bạch Vân Phi và Phàn Tú Vỹ thì không ở phái nào, ta phải tính sao đây để khích chúng đánh nhau. Ta nhất định phải tìm cách cho chúng đánh nhau để ta rảnh tay bợ con linh quy dong mát là xong chuyện.”

Nghĩ như vậy nên hấn ngửa mặt cười như lệnh vỡ.

Tô Bằng Hải thấy Sử Thiên Cảnh vẻ mặt khác thường thì biết hấn đang tìm một âm mưu xảo quyệt nên hỏi:

- Sử phân cuộc có việc gì đặc ý vậy?

Sử Thiên Cảnh tiếp lời nói:

- Không, không. Đâu có chuyện gì. Lão phu thấy Tô Bang Chủ là người có chí khí nhất trên giang hồ nên lão phu mừng đấy mà.

Tô Bằng Hải nói:

- Bây giờ vị nào chịu khó un thêm lửa cho sáng để chúng ta tiện bề làm việc.

Đoạn, ông ta quay mình, lượm vài cành khô ném vào đồng lửa. Đồng lửa được mỗi bốc cháy ngùn ngụt.

Sử Thiên Cảnh đưa tay chỉ con Vạn Niên Hỏa Quy nói:

- Quý vị hãy coi chừng. Con linh quy này có một chất độc phi thường, không gì bì nổi. Hễ nó phun ra thì người hay thú đều nhiễm độc tức khắc. Chính năm trước lão phu đã thấy nó phun độc một lần nên cố tâm nghiên cứu cách giải chất độc ấy nhưng vẫn chưa tìm ra.

Tô Bằng Hải nhìn Vạn Niên Hỏa Quy nói:

- Con vật này chỉ có hơn một thước. Thế mà trong bụng nó có nhiều chất độc, phun ra giết người dễ dàng như vậy sao? Chúng ta thay phiên nhau mà đánh thì ắt nó phải chết. Chỉ sợ nó chết rồi thì không dùng được nữa.

Sử Thiên Cảnh nói:

- Con vật này trong bụng có viên hỏa đan rất quý. Nếu chúng ta đánh chết nó, e rằng viên ngọc không dùng được nữa. Lão phu đã nghĩ ra một kế để bắt sống nó. Không biết có được không.

Tiêu Công Nghĩa cướp lời Sử Thiên Cảnh:

- Chúng ta chỉ cần làm cho nó hết chân khí thì tự nhiên là bắt dễ dàng như chơi.

Khi mọi đang nói chuyện thì con hỏa quy đã nuốt hết nửa thanh kiếm của Sử Thiên Cảnh. Đôi mắt nó chom chớp, phản chiếu dưới ánh lửa như con đom đóm.

Sử Thiên Cảnh nói:

- Quý vị hãy chuẩn bị ra tay áp đảo con linh quy.

Nói xong, hắn liền phóng mình lên một tảng đá.

Tô Bằng Hải, Tiêu Công Nghĩa cũng nhảy ẩn vào hang đá, chờ cơ hội đánh con vật.

Bỗng linh quy kêu “chí chí” mấy tiếng, hả to miệng. Tức thì một làn khói đen ngùn ngụt bay ra như vòi nước chảy.

Sử Thiên Cảnh thấy kinh hãi vội chạy vào hang đá để lánh thân. Tô Bằng Hải la lên một tiếng. Ai nấy đều chạy tìm chỗ nấp.

Thật chất khói trong miệng con Vạn Niên Hỏa Quy phun ra cực độc. Các loại thú dữ trong rừng vương phải đều chết ngay.

Bây giờ Chu Công Lượng mới từ trong hang đá lôi ra một thùng gỗ lớn. Trong đó có một bộ quần áo da, một cái mặt nạ và một cái hủ.

Sử Thiên Cảnh liếc mắt nhìn thấy, vội nhảy đến, lẹ tay lấy bộ quần áo da mặc vào người và đeo mặt nạ vào. Bộ đồ này chính Sử Thiên Cảnh đã bỏ tâm nghiên cứu và sửa chữa từ lâu.

Bây giờ khói từ miệng con linh quy đã tan ra khắp cả một vùng. Tức thì một bóng người phi thân đến chỗ linh quy, tay ôm một cái hộp. Đó là Sử Thiên Cảnh.

Mọi người trông thấy đều ngạc nhiên và thán phục Sử Thiên Cảnh vô cùng. Nếu Sử Thiên Cảnh bắt không được Vạn Niên Hỏa Quy thì họ cũng chịu thua, không còn cách nào hơn. Nhưng họ đều không an lòng vì như thế thì công lao bắt con Vạn Niên Hỏa Quy sẽ về tay Sử Thiên Cảnh.

Dưới ánh lửa, hai cái bóng người và rùa chập chờn như hai cái bóng ma. Đột nhiên thấy Vạn Niên Hỏa Quy từ dưới đất xông lên công thẳng đến ngực Sử Thiên Cảnh.

Sử Thiên Cảnh cố sức tránh qua một bên nhưng vì thân mặc áo da kịch cộm, thành thử con hỏa quy tổng đến như ném quả tạ ngàn cân vào ngực Sử Thiên Cảnh. Sử Thiên Cảnh loạng choạng rồi té phịch xuống đất. Chu Công Lượng thấy nghĩa đệ lâm nguy thì sắc mặt tái nhợt, kêu to lên một tiếng rồi tung mình ra tiếp cứu. Nhưng Tiêu Công Nghĩa đã nắm tay kéo lại.

Bạch Vân Phi từ trong hang đá phi thân lên một tảng đá cao, bứt một hạt Ni Châu, vận công lực ném đến cứu Sử Thiên Cảnh. Nhanh như chớp, Tô Bằng Hải ném thâm một hòn đá nữa. Một tiếng “choang” tóe lửa ngang lưng con Vạn Niên Hỏa Quy.

Con linh quy không kém phần nhanh nhẹn, nó ngược cổ phóng lên một cái. Tức thì một tảng đá từ trên cao lăn xuống. Tảng đá ấy lăn ngay chỗ Sử Thiên Cảnh chừng nửa bước. Nếu tảng đá ấy đập trúng vào người Sử Thiên Cảnh thì hắn đã tan thân rồi.

Một lần nữa, Vạn Niên Hỏa Quy nhảy chồm đến trước mặt Sử Thiên Cảnh. Chỉ nghe một tiếng “bốp”, tức thì một luồng lửa từ trong miệng hỏa quy phun ra, lẫn với khói đen ngàn ngút.

Sử Thiên Cảnh mặc áo da, đeo mặt nạ nên hắn không sợ, chỉ tránh qua một bên.

Thấy khí thế Vạn Niên Hỏa Quy mỗi lúc một hăng, Sử Thiên Cảnh không dám giao đấu dằng dai, vội ném cái hũ ra, rồi lập tức chạy thoát thân. Cái hũ này có đựng một thứ dấm lâu năm do Sử Thiên Cảnh chế ra để trừ chất độc.

Hũ dấm đập mạnh lên đầu linh quy bể tung tóe. Quả nhiên chất dấm có công hiệu làm cho hỏa quy kinh hãi vì cái mùi chua nồng nặc của nó. Linh quy đang hung dữ bỗng rụt đầu vào, kêu “chí chí” mấy tiếng.

Chu Công Lượng mừng quá vội đem cái hộp tới trao cho Sử Thiên Cảnh. Trong lúc đó mọi người xung quanh vẫn hồi hộp, trố mắt nhìn, chờ đợi cái giây phút quan trọng ấy.

Bây giờ những đồng lửa đã lụn dần, chỉ còn khói bốc lên ngàn ngút. Ánh sáng dịu hẳn. Gió ngàn từng cơn thổi đến.

Sử Thiên Cảnh lù lù với chiếc hộp trên tay, rón rén bước đến bên con Vạn Niên Hỏa Quy. Hắn muốn lừa nó vào hộp nhưng nghĩ đến cái tông vào ngực lúc nãy như quả tạ ngàn cân là hắn mất hết can đảm.

Bỗng bên ngoài có tiếng Tô Bằng Hải hét lớn:

- Bắt nó bỏ vào hộp mau lên.

Giọng Tô Bằng Hải vang động cả một góc núi. Con Vạn Niên Hỏa Quy vẫn nằm yên không nhúc nhích, đầu cổ đều rút vào chiếc mai.

Sử Thiên Cảnh đưa tay lừa nó vào. Con Vạn Niên Hỏa Quy từ từ chui vào trong hộp. Sử Thiên Cảnh đập nắm hộp xong thì ngửa mặt cười ha hả. Tiếng cười như đã khao khát từ mười lăm năm nay.

Mọi người nghe tiếng cười liền chạy ủa đến vây quanh Sử Thiên Cảnh.

Bạch Vân Phi đôi mắt sáng quắc nói:

- Sử lão. Hãy chữa bệnh cho sư huynh tôi trước đã vì sư huynh tôi bị trọng thương, chỉ còn sống có vài ngày...

Sử Thiên Cảnh cởi bộ đồ da ra, đắc ý nói:

- Được. Ta sẽ giữ đúng lời hứa với cô nương nhưng hãy còn nguy hiểm lắm. Hoa Sơn, Tuyết Sơn hai phái còn chặn ngoài kia. Còn phải đánh nhau đến chết, chưa biết kết quả sẽ như thế nào.

Bỗng từ xa có hai bóng đen xuất hiện, mang theo tiếng cười chát chúa. Đó là Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi.

Đỗ Duy Sinh từ xa phóng mình tới, hồi hã nhìn chiếc hộp nói:

- Chúng tôi ngu ngốc nên đứng giữ ở ngoài. May mà vào đây sớm. Nếu trễ chút nữa thì quý vị đã đóng xong một màn kịch để lường gạt chúng tôi rồi.

Tô Bằng Hải hăm hăm nét mặt nói:

- Vậy người muốn tranh đoạt Vạn Niên Hỏa Quy ư?

Đỗ Duy Sinh nói:

- Không. Lão phu đâu muốn đoạt. Nhưng... dù sớm hay trễ cũng không tránh khỏi một trận tranh giành. Vậy thì chúng ta sớm ra tay cho xong.

Đằng Lôi nghe nói cũng phát lên một chuỗi cười khanh khách nói:

- Đỗ huynh nói đúng. Hễ ai đánh thắng thì được bắt con Vạn Niên Hỏa Quy đó. Theo quy ước chúng ta đã vạch ra.

Bạch Vân Phi nghĩ đến Mã Quân Vũ bị bệnh nặng, lòng bối rối trầm nghĩ:

“Nếu Vạn Niên Hỏa Quy về tay Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh thì chắc Vũ huynh phải chết, không có cách gì cứu được.”

Tức thì đôi mắt nàng sáng quắc, quay nhìn Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh nói:

- Tốt lắm. Ta sẽ ra tay đánh trận đầu. Vậy hai vị ai sẽ ra tay trước.

Nói xong, nàng co chân nhảy vọt ra đằng trước, tung kiếm múa tít một vòng.

Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi bốn mắt nhìn nhau không chớp.

Đằng Lôi đưa tay chỉ vào Bạch Vân Phi, ngạo nghễ nói:

- A, con bé kia. Người là ai mà dám phách lối như vậy? Người dám chọc trời à?

Bạch Vân Phi nhú đôi mày liễu nói:

- Ta không tên tuổi chi cả. Người đừng hỏi vô ích, cứ ra thử sức xem nào.

Đằng Lôi là chưởng môn phái Tuyết Sơn, một tay cao thủ giang hồ khét tiếng, đâu phải tầm thường, làm sao lão ta có thể chịu nhin một người con gái mới hai mươi tuổi đầu.

Còn Bạch Vân Phi chỉ vì thương thế của Mã Quân Vũ nên quên cả tính mạng nàng. Nàng chỉ muốn đánh thắng Tuyết Sơn và Hoa Sơn để Sử Thiên Cảnh chữa bệnh cho Mã Quân Vũ.

Một lần nữa, Đằng Lôi ngửa mặt lên trời cười như điên như dại:

- Được, sớm muộn gì ta với người cũng đấu một keo.

Bấy giờ Sử Thiên Cảnh ngồi bệt xuống đất, hai chân kẹp cứng hộp đựng linh quy, tay tả thủ gậy tre, tay hữu nắm kim hoàn, đôi mắt nhìn quanh để thủ thế.

Phàn Tú Vỹ từ trong hang đá nhảy vọt ra đứng sau lưng Bạch Vân Phi chừng một trượng, tay hữu nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa giơ lên cao, tay tả nắm Phi Hoả Âm Minh Lô, đôi mắt chăm chú nhìn vào trong hang đá.

Còn Tô Bằng Hải, Tiêu Công Nghĩa và Cư Nguyên Phát ngằm vận nội công, mặt đầy sát khí, chuẩn bị một trận thư hùng.

Giữa lúc bầu không khí đang căng thẳng, cái sống cái chết chỉ còn gang tấc, không thể tránh khỏi một trận quyết đấu thì đằng xa vang lên mấy tiếng hú rợn người, hoà lẫn với tiếng cười của Đằng Lô. Chớp mắt, hai đốm trắng xuất hiện, tiến nhanh về phía mọi người.

Phàn Tú Vỹ liền phi thân ra chặn hai người áo trắng cao ồm lại:

- Các người đến đây để cướp Vạn Niên Hỏa Quy à? Được. Ta sẽ cho các người nếm thử vài món đặc biệt.

Dứt lời, bà tung ra ám khí Thất Bộ Đoạt Hồn Sa.

Hai người áo trắng cao ồm cong lưng nhảy vọt qua một bên. Đột nhiên người áo trắng bên hữu sẵn đà bay đến Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi chỉ né mình một tý, đôi mắt tròn xoe nói:

- A... Người dám đánh lên ta.

Chưa dứt tiếng thì nàng đã vận dụng Ngũ Hành Mê Tung Bộ đánh trả lại. Hai người áo trắng cao ồm dùng phép Hợp Bát công tới tấp. Nếu đối phương là người tầm thường thì ắt đã toi mạng.

Nhưng Bạch Vân Phi lại dùng phép Kỳ Ấn đánh xuống. Hai người áo trắng liền nhảy thối lui, nhưng đã trễ. Mỗi người đều lãnh một đòn chí tử.

Bạch Vân Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Ta tha cho hai người đó. Hãy rút đi kẻo mất mạng bây giờ.

Bỗng nhiên nàng lại thở ra một tiếng, lẩm bẩm nói:

“Vũ ca... Vũ ca... Không biết ta có thắng nổi trận này không? Không. Ta phải thắng để ép Sử Thiên Cảnh chữa bệnh cho Vũ ca.”

Thật ra thế chưởng của nàng tuy đánh ra không có tiếng động nhưng bên trong hàm chứa một công lực phi thường.

Hai người áo trắng cao ồm sau khi mỗi người lãnh một chưởng của nàng thì bả vai cảm thấy đau nhói. Cả hai đều kinh sợ, một mặt vận nội công kháng cự, một mặt nhảy đến sau lưng Đằng Lô.

Trong chớp mắt, cả hai đều phun ra một ngụm máu tươi.

Các cao thủ đều biến sắc, nhìn nhau không nói một lời mà lòng rất khâm phục Bạch Vân Phi.

Đằng Lô đưa mắt nhìn ngơ ngác, không biết nàng dùng thủ pháp gì mà hai sư đệ lão mới chạm tay đã bị thảm bại như vậy. Tia mắt lão nhắm đến Bạch Vân Phi như một luồng điện.

Nhanh như chớp, Bạch Vân Phi phóng mình đến như mãnh hổ vô mồi. Nàng đá xéo qua một bên, thâm vận công lực vào tay hữu.

Thế công của nàng từ trên không trung đánh xuống như nước trào sóng cuộn. Tay tả nàng phất ngang trước mặt Đằng Lôi, thân mình lộn ngược trở lại, tay trái lại đánh thẳng vào Đỗ Duy Sinh.

Phép Đảo Âm Tiếp Dương là một thế võ tuyệt nghệ. Tuy nhiên người vận dụng phải biết cách vận khí, luôn luôn chú ý đến lối đánh của địch thủ, dùng chân khí của mình tiếp lấy chân khí của đối phương rồi chuyển khắp châu thân để phản công người khác.

Cái bí quyết đó không khó, chỉ khó ở phần lấy chân khí của địch mà dẫn đạo hướng qua kẻ khác rồi mượn chân khí nội gia của địch hợp với chân khí của mình mà chế ngự đối phương. Nói ra thì đơn giản nhưng khi dùng rất nguy hiểm. Người nào dùng sai thì sẽ rất tai hại. Cho nên Bạch Vân Phi rất thận trọng, không dám xem thường.

Cánh tay uyển chuyển của nàng tổng thẳng đến Đỗ Duy Sinh, sức mạnh phát ra vùn vụt.

Đỗ Duy Sinh là nhân vật có danh tiếng trên giang hồ, đã biết mình gặp phải cao thủ. Đối ới các môn phái, lão đều biết được đại khái sở học của họ. Nhưng thân pháp của Bạch Vân Phi trông rất lạ lùng. Nàng có thể luôn tay đánh người khác. Môn võ học này thì lão chưa từng nghe thấy bao giờ.

Thần sắc chợt biến đổi, lão không kịp né tránh, chỉ còn cách vận khí xuống đan điền, bay vút lên không rồi đánh phất ngang chân Bạch Vân Phi.

Cư Nguyên Phát phá lên một chuỗi cười, nói:

- Đỗ huynh, khinh công lẹ quá nhỉ.

Đỗ Duy Sinh tâm thần hoảng hốt nhưng vẫn nghe được lời châm chọc của Cư Nguyên Phát. Mặt lão hầm hầm "hừ" một tiếng, nói:

- Cư huynh. Chúng ta cũng có ngày đấu một trận sống chết mà.

Cư Nguyên Phát ngửa mặt lên trời cười ha hả, chưa kịp đáp lời thì lão nghe một tiếng thở mạnh. Lão quay đầu lại nhìn thì thấy hai người áo trắng cao ốm lúc nãy bị Bạch Vân Phi đánh, giờ đã nằm sòng xoài dưới đất, mồ hôi tuôn ra như tắm, răng cắn chặt lại, thỉnh thoảng lại buông ra những hơi thở nặng nề.

Lúc nãy vì Cư Nguyên Phát lo cãi với Đỗ Duy Sinh nên không để tâm đến trận đấu nên không rõ Bạch Vân Phi đã dùng cách gì đánh hai vị áo trắng ra nông nỗi ấy.

Khi nhìn lại thì đã thấy Bạch Vân Phi đang đánh với Đằng Lôi, chưởng phong như vũ bão. Hai bóng người tránh đỡ vun vút, làm cho người xem phải lóa mắt.

Bỗng nghe Đằng Lôi "hự" một tiếng rồi tung mình phóng tới đánh Bạch Vân Phi một chiêu rất mãnh. Bạch Vân Phi chỉ né sang một chút rồi ngấm vận khí đánh vào lưng Đằng Lôi. Tức thì toàn thân lão nhào lăn như khúc gỗ.

Tuy bị cái đánh ác nghiệt đó nhưng Đằng Lôi vẫn còn đủ sức đứng dậy một cách dễ dàng. Bây giờ hai người vẫn thủ bộ một cách rất kín đáo.

Bạch Vân Phi tuy có thế công lạnh lẹ nhưng muốn chiến thắng trong thời gian ngắn thì không phải là chuyện dễ dàng.

Bao nhiêu cặp mắt đều tập trung vào trận đấu của hai người.

Đột nhiên, một tiếng kêu chát tai làm rung động khắp cả hang đá.

Bạch Vân Phi giật mình, thu hồi chưởng lực rồi nhảy lui ra đằng sau.

Hai tiếng “ầm ầm” nổi lên, tiếp đó là một tiếng “bùng”

Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh đều té nhào xuống đất.

Một bóng người từ chớp đá lao tới, đè lên mình Sử Thiên Cảnh rồi giật chiếc hộp đựng Vạn Niên Hỏa Quy, nhảy lên vách đá mất dạng.

Thế là hết ! Bao nhiêu công phu, mơ ước của Sử Thiên Cảnh đã thành công cốc, chỉ lãnh một cái đập của người vô danh ấy.

Oi chao. Sử Thiên Cảnh chỉ biết kêu trời cho hả giận.

Bạch Vân Phi điếng người một lúc rồi hét lên một tiếng” chết... chết...”, mặt nàng tái nhợt rồi nằm úp xuống mặt tảng đá. Bỗng nhiên nàng vùng dậy, đôi má đỏ bừng, đầu tóc rối bù như bị một trận kinh phong.

Nàng thở dài một hơi, rồi lẩm nhẩm nói:

“Vũ ca. thế là hết. Bệnh của huynh không còn cách nào cứu được nữa rồi.”

Bất giác nàng hét lên một tiếng như người mất trí:

- Ta giết người. Ta phải giết người để cứu Vũ ca.

Rồi nàng dùng phép Lưu Tinh Truy Nguyệt bay lướt theo. Sau nàng là Tô Bằng Hải, Đỗ Duy Sinh, Đằng Lôì và những người trong các môn phái.

Bạch Vân Phi dùng hết công lực bay thẳng đến người lạ mặt, đồng thời vận sức đánh ra một chiêu.

Chỉ thấy người ấy dùng áo bào đánh phát trở lại một cái. Chưởng lực đánh đến làm cho nàng cảm thấy như khinh công của mình yếu dần đi.

Nàng cố sức đáng một chiêu nữa. Nhưng chưởng phong của nàng vẫn bị đánh trở lại làm cho nàng hoảng sợ, không dám đánh nữa, vội vàng thu hồi chưởng lực lại. Nàng biết nếu nàng đánh tiếp thì nội tạng sẽ thọ trọng thương.

Nàng từ từ vận khí vào đan điền, đánh các độc khí cho tản mát ra. Hai tay nàng đưa thẳng ra trước để giảm tốc độ lại, rồi đáp xuống đất.

Bạch Vân Phi cố đuổi theo chân người lạ mặt nhưng nào ngờ võ công của người ấy quá thâm hậu. Dù nàng có dùng khinh công đến mức cao nhất vẫn không sao theo kịp.

Tuy nhiên khi không thấy nàng đuổi theo nữa thì người kia cũng bước chậm lại.

Tô Bằng Hải và Đỗ Duy Sinh bấy giờ cũng đuổi kịp đến.

Tô Bằng Hải dùng cây Long Đầu Trượng tung ra một thế Phục Địa Truy Phong, quét ngang bàn chân người lạ mặt.

Đỗ Duy Sinh cũng dùng phép Đàn Chỉ Kim Hoàn bồi thêm một chiêu nữa. Hai thế tuyệt độc trong võ lâm cùng phát ra một lúc. Một bên là chưởng lực, một bên là ám khí. Nếu người tầm thường thì tất sẽ ngã gục dưới hai thế công ấy.

Nhưng thật là một sự quái lạ. Người ấy cứ như một bóng ma. Thân hình chớp động một cái là đã tránh khỏi cây Long Đầu Trượng, đồng thời chỉ nghe một tiếng “vù”, một luồng

kình lực từ cánh tay áo cuộn cuộn như gió lốc đánh bạt trở lại những ám khí của Đỗ Duy Sinh.

Tô Bằng Hải đánh hụt, vội thu trọng lại, định thần nhìn kỹ thì bất giác chau mày.

Mặt mũi người ấy bôi rần ri, tóc dài bay phất phơ, hai mắt sáng tựa mắt mèo, tay ôm hộp đựng linh quy, trông chẳng khác gì một con quỷ vừa hiện thân.

Người ấy nhìn hai đối thủ, miệng cười nhả nhỏ, để lộ hai hàm răng trắng toát, tay phải từ từ cất lên...

--- oOo ---